

Hồi 13

Giây Phút Huyền Ảo

ân phía sau quả nhiên rất to, phương đông tuy đã hiện xuất ánh bình minh, nhưng cửa sổ vẫn còn sáng đèn.

Trong phòng có người cười lớn:

- Bần đạo lần này trùng nhập hồng trần, chính là muốn nhìn xem giang hồ ngày hôm nay, tóm lại là thiên hạ thuộc về nhà nào đây ?

Đây là giọng nói của Ngọc Tiêu.

Trong phòng lại còn có một người khác:

- Văn bối đương nhiên không dám cùng đạo trưởng tranh chấp hơn thua, chỉ tiếc là trong giang hồ lại vẫn còn có vài kẻ vô tri tiểu bối không biết thiên cao địa hậu.

Đây không phải là giọng nói của Ngọc Tiêu, nghe rất là quen thuộc.

Y Dạ Khốc.

Y quả thật là một kẻ tiểu nhân gian ngoan đầu cơ thủ xảo.

Xem ra y đã đầu quân với Ngọc Tiêu.

Trong lòng Diệp Khải Nguyên trở nên nặng nề.

Ngọc Tiêu đạo nhân không những không ngủ, mà còn có thêm một bang thủ nữa.

Chỉ nghe Ngọc Tiêu hỏi:

- Người có biết bọn tiểu bối vô tri đó là những ai không ?

- Tung Dương Quách Định, Võ Đang Lữ Định, Chùy tử Hàn Trinh, Phi hồ Dương Thiên, Nam Hải Trân Châu, Thanh Thành Mặc thị...Theo văn bối biết thì ít nhất bọn người này đã đến Trường An rồi.

Y rõ ràng là vẫn còn chưa quên mối thù hận binh khí bị hủy, tên tuổi mà y nhắc đến đầu tiên là Quách Định.

Y thật sự mong muốn nhìn thấy Ngọc Tiêu giết Quách Định.

Ngọc Tiêu lại hỏi:

- Còn những kẻ nào khác đến không ?

- Đương nhiên có !

- Ít nhất còn có Diệp Khải Nguyên.

Y Dạ Khốc cười nhạt:

- Diệp Khải Nguyên không đáng sợ !

-Ồ !

Ngọc Tiêu tỏ ra rất kinh ngạc, võ công của Diệp Khải Nguyên, y đã lĩnh giáo qua.

- Tại vì hắn đã ngang với người đã chết rồi.

- Thế à !

- Lúc này trong thành Trường An, người muốn giết hắn không ít, hắn rõ là nhất định phải chết.

Ngọc Tiêu cười lớn:

- Ngọc Dung, còn chưa rót rượu cho Y tiên sinh hay sao ?

Xem ra bọn họ đã muốn nâng rượu suốt đêm, không có vẻ gì là muốn đi ngủ cả.

Nhưng Diệp Khải Nguyên lúc này chỉ còn lại hai giờ, lúc này nếu không xuất thủ, cơ hội sau này càng hiếm.

Quách Định ép sát bên tai Diệp Khải Nguyên, nói nhỏ:

- Ta ở đây chế ngự bọn chúng, người đi cứu người đi.

Diệp Khải Nguyên cương quyết lắc đầu:

- Không được !

- Tại sao không được ?

Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:

- Ta không muốn đi gom thi thể của người !

Giọng nói tuy lạnh lùng, nhưng ngầm chứa một tình cảm nồng ấm còn hơn cả rượu cồn.

Quách Định cởi vạt áo ra, cũng lạnh lùng nói:

- Người lẽ nào muốn đi thu gom thi thể của Đinh Linh Lâm hay sao ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta có cách, nhất định có cách.

Kỳ thật Diệp Khải Nguyên chẳng có cách nào cả, tâm trạng đã hoàn toàn bất loạn. Vì sự an toàn của Đinh Linh Lâm, Diệp Khải Nguyên không thể mạo hiểm một chút nào cả.

Quách Định biết nên đã sẵn sàng xông vào, y không phải là một con người lãnh đạm.

Quách Định cho rằng chỉ cần mình xông vào, Diệp Khải Nguyên sẽ buộc phải đi ra phía sau cứu người.

Nhưng y đã lâm.

Y nếu xông vào, Diệp Khải Nguyên tuyệt sẽ không buông rời y, bọn họ tuy có thể đối phó với Y Dạ Khốc và Ngọc Tiêu, nhưng Đinh Linh Lâm vẫn còn ở trong tay của Ngọc Tiêu.

Ngọc Tiêu nếu dùng Đinh Linh Lâm để uy hiếp Diệp Khải Nguyên, thì Diệp Khải Nguyên khó mà thoát chết.

Thân hình của Diệp Khải Nguyên đã nhòe dấy.

Đột nhiên trong cửa sổ vang lên một tiếng kêu kinh ngạc, đó là tiếng của Y Dạ Khốc:

- Người... người làm gì vậy ?

Giọng nói của Ngọc Tiêu lạnh như băng:

- Ta muốn giết người !

- Văn bối có hảo ý đến đây, sao đạo trưởng lại giết văn bối ?

Ngọc Tiêu cười nhạt nói:

- Người xem ta là loại người như thế nào ? Muốn lợi dụng ta, người mới là loài chuột vô tri, ta không giết người thì còn giết ai chứ ?

Trong phòng liên vang lên tiếng bàn ghế gãy đổ, tiếng ly đĩa ném vỡ.

Thân hình của Quách Định tuy đã bật lên, nhưng liên đổi hướng, ép sát người vào tường lần đi.

Diệp Khải Nguyên cũng không chậm bước.

Bọn họ đều đã thấy ra, bây giờ chính là cơ hội tốt để cứu người, Y Dạ Khốc ít ra cũng có thể cầm cự được với Ngọc Tiêu hai ba mươi chiêu.

Thời gian tuy không dài, nhưng chỉ cần bọn họ hành động thật nhanh, thì cũng kịp.

Vì vậy bọn họ không chần chừ chậm trễ một giây phút nào.

May mà trên bệ cửa sổ có bày lạp mai, là một dấu hiệu rất rõ ràng, bọn họ không cần phải tìm kiếm lâu.

Trong cửa sổ đang sáng đèn.

Bên trong có hai bóng người, một nữ đạo nhân chải tóc búi, còn người kia chính là Đinh Linh Lâm.

Nhìn tư thái của bọn họ, giống như đang ngồi đối mặt nhau đánh cờ.

Quách Định đập vỡ cửa sổ, xông vào, y vô luận làm chuyện gì cũng đều rất dứt khoát.

Tâm trạng của Diệp Khải Nguyên trở nên nặng nề, chàng biết bóng người trong đó tuyệt không phải là Đinh Linh Lâm.

Đinh Linh Lâm tuyệt không phải đang đánh cờ, đại ca Đinh Linh Hạc của nàng tuy là cao thủ trong môn này, nhưng nàng thì một con chốt cũng không biết đi.

Diệp Khải Nguyên thấy hai người đang ngồi đang ngồi ở đó, dùng một vài viên đá trắng đen đang bày đi xếp lại trên một cái bàn gỗ, đây là một chuyện rất lạ.

Đây lẽ nào là một cái bẫy ?

Nhưng Quách Định đã xông vào rồi, Diệp Khải Nguyên cũng đành phải lao theo.

Vừa lọt vào phòng, Quách Định cũng lập tức phát hiện ra Đinh Linh Lâm không có ở trong phòng.

Thiếu nữ ngồi đối diện với nữ đạo nhân đó, tuy mặc y phục của Đinh Linh Lâm, cách chải tóc cũng giống như Đinh Linh Lâm, nhưng không phải là Đinh Linh Lâm.

Nếu là người khác, chắc sẽ ngạc nhiên ngăn người ra.

Nhưng Quách Định tác sự lại có phương thức độc đáo của mình. Y liền trở tay, kiếm đã xuất ra khỏi bao, chuôi kiếm đánh vào yết hầu của nữ đạo nhân.

Y thị không kịp kêu lên một tiếng nào, ngã gục xuống.

Thiếu nữ kia cũng không kêu lên được, vì lưỡi kiếm của Quách Định đã ép sát yết hầu:

- Đinh cô nương ở đâu ?

Thiếu nữ này tuy sợ xanh tái cả mặt, nhưng vẫn bộc lộ một vẻ thà chết chứ không nói.

Quách Định cũng không hỏi thêm. tay trái đã vung ra, chụp lấy vạt áo của y thị. Một nắm tay toàn bộ năm sáu lớp y phục trong xé nát toạt làm hai, lộ ra thân thể trắng như tuyết.

Sắc mặt của thiếu nữ trở nên xanh lét vì sợ hãi.

Quách Định nói:

- Ta sẽ xé nát người làm hai mảnh.

Thiếu nữ sợ đến nỗi nói không ra lời nữa, chỉ đưa tay chỉ vào tủ quần áo trong góc phòng.

Tủ quần áo rất lớn.

Diệp Khải Nguyên lao tới, kéo bật mở ra. Bên trong quả nhiên có một người, một nữ nhân mặc đạo trang, tựa như đã bị người ta điểm thuyệt huyết chính là Đinh Linh Lâm.

Quách Định hỏi:

- Có hay không ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Có !

Hai câu nói chỉ vồn vện có bốn chữ, Diệp Khải Nguyên đã ôm lấy Đinh Linh Lâm, lẩn ra ngoài cửa sổ.

Quách Định nhẹ nhàng vỗ vỗ vào cái bụng nhỏ đã hơi lộ lên của thiếu nữ này, mỉm cười nói:

- Người sắp phát phì rồi, về sau nhớ nhất thiết không được "ăn thịt" nữa đấy.

Đền đã được thổi tắt, ánh bình minh nhuộm màu giấy che cửa sổ.

Thôi Ngọc Chân đang dùng một chiếc khăn tay lau mồ hôi lạnh cho Hàn Trinh, nàng quả thật không bỏ đi.

Nhìn thấy Diệp Khải Nguyên ôm Đinh Linh Lâm quay lại, nàng lại mỉm cười.

Ở trên giường Hàn Trinh đang nằm, Diệp Khải Nguyên đành phải mang Đinh Linh Lâm đặt ở ghế.

Diệp Khải Nguyên sau cùng buông một tiếng thở dài.

Thôi Ngọc Chân hỏi:

- Đẳng sau có người đuổi theo không ?

Diệp Khải Nguyên lắc đầu, mỉm cười nói:

- Cứ xem như Ngọc Tiêu phát hiện ra Đinh Linh Lâm đã được cứu đi, cũng tuyệt sẽ không nghĩ rằng bọn ta lại ở đây.

Quách Định cũng đã quay lại, lạnh lùng cất tiếng:

- Lúc này chúng ta mong rằng y sẽ đuổi đến đây. Còn như y không đến, ta cũng sẽ đi tìm y.

Diệp Khải Nguyên cười nói:

- Nếu không phải là người, bọn ta thật không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cho nữ đạo nhân đó nói thật ra.

Quách Định nói:

- Muốn nữ nhân nói thật không khó.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế sao ?

- Y phục của một nữ nhân nếu đột nhiên bị xé toạc ra, rất ít khi còn dám nói dối nữa.

Diệp Khải Nguyên làm bộ thở dài nói:

- Không ngờ người đối phó với nữ nhân rất là có kinh nghiệm.

Quách Định cười cười, rồi quay mắt nhìn Đinh Linh Lâm, đột nhiên kêu lên:

- Đinh cô nương không phải bị điểm á huyết hay sao ?

Diệp Khải Nguyên "a" một tiếng, Quách Định tiếp:

- Lúc này Đinh cô nương không cần phải á khẩu nữa.

Diệp Khải Nguyên mỉm cười, vỗ vào huyết đạo của Đinh Linh Lâm, nhìn thấy đôi mắt mỹ lệ của Đinh Linh Lâm đang mở lớn nhìn mình, Diệp Khải Nguyên thật sự cảm thấy sung sướng vô cùng.

Đinh Linh Lâm tựa như vẫn còn chưa tỉnh hẳn, mí mắt mông lung, nhìn vào đôi mắt của Diệp Khải Nguyên, do dự thốt:

- Diệp Khải Nguyên !

Diệp Khải Nguyên cười hỏi:

- Nàng lẽ nào không nhận ra ta sao ?

Đinh Linh Lâm nói:

- Ta không nhận ra người.

Nàng đột nhiên duỗi tay ra, trong tay nàng lại có một cây đao, một đao đâm xuyên ngực Diệp Khải Nguyên.

Máu tươi phun như tên bắn, phun thẳng lên mặt Đinh Linh Lâm, khuôn mặt trắng xanh của nàng lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ.

Vẻ mặt của Diệp Khải Nguyên như cứng đờ lại, kinh ngạc nhìn Đinh Linh Lâm.

Ai cũng kinh ngạc nhìn nàng, vô luận là ai có nằm mơ cũng không thể ngờ được nàng lại nhắm đến Diệp Khải Nguyên hạ độc thủ như vậy.

Đinh Linh Lâm lại cười lớn, cười điên loạn, rồi đột nhiên nhảy bật lên, chuồn thẳng ra bên ngoài.

Diệp Khải Nguyên một tay bịt vết thương trên ngực, muốn đuổi theo, thì liền ngã gục ngay xuống, run run kêu lên:

- Đuổi...đuổi theo mau !

Không đợi Diệp Khải Nguyên nói hết, Quách Định đã đuổi theo.

Diệp Khải Nguyên muốn bước tới xem bọn họ rượt nhau theo hướng nào, nhưng đôi chân đã mềm nhũn đi, trước mắt đột nhiên tối sầm lại.

Một màu đen tuyệt vọng.

Điều mà Diệp Khải Nguyên nhìn thấy sau cùng đó là đôi mắt tràn đầy lo lắng của Thôi Ngọc Chân.

Điều mà Diệp Khải Nguyên nghe thấy sau cùng đó là âm thanh của chính cái đầu mình va trên bàn.

000

Hừng đông...

Bầu trời vẫn còn tối mờ mờ, mọi người vẫn còn đang say giấc.

Đình Linh Lâm giống như một con linh dương, nhảy tung tăng trên các nóc nhà liên tiếp nhau, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cười điên loạn.

- Ta đã giết Diệp Khải Nguyên, ta đã giết Diệp Khải Nguyên...

Nàng tựa như cảm thấy đây là một chuyện rất đáng để vui sướng.

- Y thị điên rồi !

Quách Định đã thi triển khinh công của mình đến cực hạn, vậy mà vẫn phải đuổi rất xa, mới đuổi kịp được Đình Linh Lâm.

- Đình cô nương, hãy mau theo ta quay về.

Đình Linh Lâm trừng mắt nhìn Quách Định, cơ hồ đã hoàn toàn không nhận ra y nữa, đột nhiên một đao đâm tới Quách Định.

Trên đao vẫn còn dính máu, máu của Diệp Khải Nguyên.

Quách Định cắn răng, quay người trở tay, đoạt lấy đao của nàng.

Quách Định còn chưa chụp hẳn đao, thì tay kia đã nhanh như điện chớp khấu vào sau cổ của Đình Linh Lâm.

Đình Linh Lâm đột nhiên trợn tròn mắt, ngã vật xuống.

Bốn bề không có bóng người, hơi sương trên nóc nhà trắng như bạc.

Quách Định bỗng lấy Đình Linh Lâm, vội vàng quay trở về xem thương thế của Diệp Khải Nguyên.

Nhưng gian phòng này đã không còn người nữa, không còn người sống nữa.

Hàn Trinh vẫn trầm thụy hôn mê, đã bị một trường kiếm đóng dính chết trên giường.

Vết máu trên đất đã đông cứng lại, đó là máu của Diệp Khải Nguyên.

Trên góc bàn cũng có vết máu, đó cũng là máu của Diệp Khải Nguyên.

Nhưng thân thể của Diệp Khải Nguyên thì lại chẳng thấy đâu, Thôi Ngọc Chân cũng chẳng thấy.

Trường kiếm của ai ? Độc thủ của ai ? Tại sao lại hạ độc thủ một người nửa sống nửa chết như vậy ?

Diệp Khải Nguyên đi đâu rồi ? Lẽ nào đã bị Thôi Ngọc Chân bắt mang về cho Ngọc Tiêu ?

Vô luận như thế nào, Diệp Khải Nguyên thật sự đã hung nhiều kiết ít.

000

Gian phòng rất nhỏ, nhưng sắp xếp rất là gọn gàng sạch sẽ.

Trong góc phòng có một cái tủ gỗ nhỏ đã bị khóa, trên bàn trang điểm bên cạnh có đặt một cái gương đồng.

Gió lạnh thổi đập vào giấy che cửa sổ gây nên những tiếng phần phật, trong cửa vào có treo một tấm màn, từ bên ngoài cửa thoáng thoảng một mùi hương bay vào.

Diệp Khải Nguyên không chết.

Diệp Khải Nguyên đã tỉnh lại, khi chàng tỉnh lại, thì phát hiện mình đang ở một nơi như thế này.

Sau đó chàng mới phát hiện mình đang nằm lỏa thể ở trên giường, đang đắp ba tấm chăn bông rất dày.

Vết thương ở trên ngực đã được băng bó lại bằng vải trắng, băng bó rất kỹ lưỡng, Ai băng bó cho chàng ? Tóm lại nơi đây là đâu ?

Chàng muốn ngồi dậy, nhưng trên ngực mơ hồ như vẫn còn cái cảm giác cắm thanh đao vậy. Chỉ cần nhúc nhích, thì toàn thân đau đớn như xé ruột gan.

Chàng muốn kêu thét lên, thì ngay lúc đó tấm màn cửa liền được vén lên, một người bưng một bát thuốc từ từ đi lại.

Thôi Ngọc Chân.

Y thị đã cởi bỏ đạo bào, trên người là một bộ áo váy màu xanh, mây ngài phớt nhẹ, không trang điểm son phấn, ánh mắt mang một vẻ ưu tư sâu thẳm.

Nhìn thấy Diệp Khải Nguyên đã tỉnh, đôi lông mày của Thôi Ngọc Chân cũng giãn ra.

- Ta làm sao lại đến đây ?

Diệp Khải Nguyên hỏi câu này, liền cảm thấy ngay đây là một câu hỏi thừa, vì đương nhiên đây là do Thôi Ngọc Chân cứu chàng đến.

Thôi Ngọc Chân đã bước đến mang bát thuốc đặt nhẹ nhàng lên chiếc ghế nhỏ ở bên cạnh giường.

Mỗi động tác của y thị xem ra đều rất nhẹ nhàng, đã hoàn toàn không còn là nữ đạo nhân uốn người theo tiếng tiêu nữa.

Diệp Khải Nguyên nhìn y thị, đột nhiên có một cảm giác an toàn tràn đầy cơ thể, tâm trạng cũng ổn định lại.

Nhưng Diệp Khải Nguyên nhin không được, vẫn hỏi:

- Đây là nơi nào ?

Thôi Ngọc Chân cúi đầu xuống, thổi nguội bát thuốc, một hồi lâu mới trả lời:

- Đây là nhà của người khác.

- Nhà của ai ?

- Một người buôn bán lá trà.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Người quen à ?

Thôi Ngọc Chân không trả lời, nhẹ nhàng nói:

- Vết thương của người rất nặng, chỉ sợ bọn Ngọc Tiêu tìm đến, nên đành phải mau chóng mang người đi.

Y thị là một nữ nhân rất tinh tế, rất là chu đáo.

Nếu Diệp Khải Nguyên còn lưu lại ở đó, có lẽ cũng đã sớm bị một trường kiếm đóng chết ở trên giường rồi.

Thôi Ngọc Chân lại nói:

- Nhưng ta lần đầu đến thành Trường An, không quen biết một ai cả. Lúc đó trời vừa sáng, ta thật không biết phải mang người đi đâu.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Vì vậy mà người mới xông đại vào trong ngôi nhà này của người ta ?

Thôi Ngọc Chân gật đầu nói:

- Đây là một tiểu hộ bình thường, tuyệt đối sẽ không có ai nghĩ rằng người sẽ ở đây.

Diệp Khải Nguyên lại hỏi:

- Chủ nhân ở đây tất nhiên người cũng không quen biết.

Thôi Ngọc Chân thừa nhận:

- Ta không nhận ra.

Y thị đã nói trong thành Trường An y thị không quen biết một người nào cả.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Bây giờ bọn họ ở đâu ?

Thôi Ngọc Chân chần chừ, lại qua một hồi lâu, mới nhỏ nhẹ đáp:

- Đã bị ta giết rồi.

Y thị cúi đầu xuống, không dám nhìn Diệp Khải Nguyên. Y thị sợ Diệp Khải Nguyên sẽ chửi mắng mình.

Nhưng Diệp Khải Nguyên không nói một lời nào cả. Chàng không phải là kẻ quân tử đạo mạo. Chàng biết nếu không có Thôi Ngọc Chân, lúc này chàng đã không biết chết dưới tay ai rồi.

Trong thành Trường An, kẻ muốn giết Diệp Khải Nguyên không ít.

Một nữ nhân nửa đời không quen biết, bất chấp nguy hiểm tính mạng cứu Diệp Khải Nguyên, lại toàn tâm toàn ý chăm sóc chàng, vì sự an toàn của chàng, mà sẵn sàng giết người.

Nên Diệp Khải Nguyên làm sao nỡ trách mắng Thôi Ngọc Chân, làm sao có thể thốt ra lời chửi mắng.

Thôi Ngọc Chân đột nhiên lại nói:

- Nhưng ta vốn không muốn giết bọn họ.

Diệp Khải Nguyên chờ đợi y thị nói tiếp.

Thôi Ngọc Chân nói:

- Khi ta xông vào, có hai người đang ngủ ở trên giường, ta vốn cho rằng bọn họ là phu phụ.

Diệp Khải Nguyên cuối cùng nhịn không được, hỏi:

- Lẽ nào bọn họ không phải ?

Thôi Ngọc Chân lắc đầu nói:

- Nữ nhân đó đã ba mươi tuổi hơn, nam nhân cao nhất chỉ mười bảy mười tám tuổi. Ta ép hỏi bọn họ một hồi, đứa trẻ con đó liền nói thật ra hết. Nguyên là người chồng đã đi vùng xa mua trà, người vợ liền dụ dỗ kẻ học đồ trong nhà bọn họ.

Sắc mặt Thôi Ngọc Chân đã đỏ ửng lên, nói tiếp:

- Hai kẻ này một kẻ bội phản trượng phu của mình, một kẻ bội phản sư phó của mình. Vì vậy ta mới giết bọn họ. Ta... ta chỉ mong rằng người đừng cho ta là loại nữ nhân ác độc nham hiểm.

Diệp Khải Nguyên nhìn y thị, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác mênh mang không thể diễn tả ra thành lời.

Thôi Ngọc Chân đã làm những chuyện này vì chàng, vì chàng mà bất chấp nguy hiểm to lớn như vậy. Nhưng y thị lại không cần chàng cảm kích, càng không cần chàng báo đáp.

Y thị duy nhất chỉ mong muốn một điều, đó là Diệp Khải Nguyên đừng khinh thường y thị.

Diệp Khải Nguyên nhin không được thở dài, ôn tồn nói:

- Ta cũng hy vọng nàng hiểu rõ một chuyện.
- Chuyện gì ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nếu có kẻ cho rằng nàng làm như vậy là sai trái, cho rằng nàng là một nữ nhân ác độc nham hiểm, thì kẻ đó nhất định là nguy quân tử, là kẻ khốn khiếp !

Rồi Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói tiếp:

- Ta chỉ mong nàng tin rằng, ta tuyệt không phải là hạng người khốn khiếp như vậy.

Thôi Ngọc Chân cười cười. Khi nàng cười, thì phảng phất như gió đông lạnh lẽo đột nhiên lịm tắt, gió xuân ấm áp đột nhiên thổi tới.

- Thuốc có thể uống được rồi, người uống chứ ?

Nàng đỡ Diệp Khải Nguyên dậy, giống như mẫu thân dỗ dành hài tử. Cầm bát thuốc bón từng ngụm, từng ngụm cho Diệp Khải Nguyên uống:

- Đây là phối dược của chính ta, ta không dám đi tìm thầy thuốc. Ta sợ kẻ khác sẽ lần ra được tông tích của người từ miệng thầy thuốc đó.

Thôi Ngọc Chân quả thật là một nữ nhân rất tinh tế, mỗi một điểm đều suy nghĩ rất là chu đáo.

Diệp Khải Nguyên nhìn Thôi Ngọc Chân, trong lòng tràn đầy một cảm giác ấm áp và cảm kích, mỉm cười nói:

- Ta gặp nàng thật là một vận may, dường như vô luận chuyện gì nàng cũng có thể trừ liệu được cả.

Thôi Ngọc Chân do dự một lúc, rồi chợt nói:

- Nhưng ta lại vẫn không ngờ nổi tại sao y thị lại hạ thủ người.

Diệp Khải Nguyên cũng ngừng cười, vẻ mặt trở nên ảm đạm.

Thôi Ngọc Chân nói:

- Ta biết ta vốn không nên nhắc đến chuyện này, nhưng ta thật sự không nghĩ ra nổi. Người bất chấp tất cả cứu y thị, tại sao y thị lại muốn hạ độc thủ như vậy với người?

Diệp Khải Nguyên lại cười nói:

- Ta nghĩ... nàng nhất định có nguyên nhân.

Thôi Ngọc Chân hỏi:

- Nguyên nhân gì ?

- Trong giang hồ có rất nhiều chuyện tà môn ngoại đạo, ta nói cho nàng nghe, nàng chưa hẳn đã biết.

- Người lẽ nào không trách y thị chút nào sao ?

Diệp Khải Nguyên lắc đầu nói:

- Nàng làm như vậy nhất định là bị Nhiếp tâm thuật một loại tà pháp làm cho mê muội đi, đợi sau khi tỉnh dậy, nàng rõ ràng thống khổ hơn cả ta, ta làm sao có thể trách móc nàng được chứ ?

Giọng nói của Diệp Khải Nguyên tràn đầy sự thông cảm sâu sắc.

Người khác cơ hồ đã một đao đâm chết chàng, thế mà chàng vẫn còn quan tâm đến cái cảm giác sau khi người đó tỉnh lại.

Cho đến nỗi đau của chính mình chàng cũng không để ý đến.

Thôi Ngọc Chân nhìn Diệp Khải Nguyên, từ trong đôi mắt mỹ lệ đột nhiên những giọt lệ như những hạt châu hai hàng tuôn xuống.

- Nàng khóc à ?

- ...

- Tại sao nàng lại đột nhiên trở nên thương tâm như vậy ?

Thôi Ngọc Chân từ từ lau hai hàng lệ, miễn cưỡng nói:

- Ta không phải là thương tâm, chẳng qua ta chỉ thoáng nghĩ, giả như có một ngày nào đó, có thể có một người đối với ta như vậy, mọi sự đều nghĩ đến ta, ta như thế...

Thôi Ngọc Chân chưa nói hết câu, mắt đã đầm lệ trở lại. Tại vì nàng biết rằng mình mãi mãi cũng sẽ không bao giờ gặp được một người như vậy. Vì nàng biết rằng người này tuy bây giờ đang nằm trong vòng tay mình, nhưng trái tim lại đang nghĩ tới người khác. Hơn nữa sẽ mau chóng rời bỏ nàng mà đi.

Nàng không phải ghen tị, cũng không phải đau khổ, chẳng qua chỉ là một sự cảm thương tủi thân không nói ra được thành lời mà thôi.

Nàng đã là một nữ nhân thành thực, kiếp này nàng sẽ rất là tịch mịch.

Tịch mịch, một sự tịch mịch đáng sợ biết bao...

Những giọt lệ lạnh băng, từng giọt từng giọt rơi trên mặt Diệp Khải Nguyên, nhưng trái tim Diệp Khải Nguyên lại nóng bừng, nóng rất buốt.

Diệp Khải Nguyên không phải là loại người có tâm hồn sắt đá, không phải là một miếng gỗ.

Nhưng chàng làm thế nào được.

Trong phòng đã dần dần tối đi, hoàng hôn vô thanh vô thức nhẹ nhàng đổ tới.

Hoàng hôn thì rất đẹp, một cái đẹp đau lòng.

Thôi Ngọc Chân lấy cơm nguội nấu ban sáng, trộn với tương dầu ăn một bát, nhưng lại hầm cho Diệp Khải Nguyên một nồi cháo nóng.

Nàng đỏ mặt nói:

- Ta vốn muốn mua một ít nhân sâm hầm với cháo, nhưng ta...

Nàng không có tiền, Diệp Khải Nguyên cũng không có, chàng đột nhiên chú ý đến cái trâm ngọc bích mà nàng vốn cấm ở trên đầu không còn thấy đâu nữa.

- Ta vốn muốn mở cái tủ ấy ra, xem bên trong có tiền hay không, nhưng ta không dám.

Nàng thật sự là một đứa trẻ nhỏ bản tính thiện lương, hơn nữa có một nữ tính thật sự ôn nhu.

Diệp Khải Nguyên chậm rãi húp cháo, trong lòng chợt có một cảm giác thật kỳ diệu. Giả như chàng chẳng qua chỉ là một kẻ buôn bán nhỏ, giả như bọn họ là phu thê. Giả như bọn họ đều chưa trải qua những chuyện trước đó, bọn họ có phải là sẽ sống hạnh phúc hơn hay không ?

Nhưng lúc này... giả như bọn họ bây giờ có thể vất bỏ tất cả, giả như Thôi Ngọc Chân cũng muốn mãi mãi sống với Diệp Khải Nguyên, giả như...

Diệp Khải Nguyên không nghĩ tiếp nữa, chàng không thể nghĩ tiếp được nữa. Cuộc sống an nhàn, đối với chàng mãi mãi là một sự dục hoặc bất khả kháng cự, nhưng con người chàng lại cứ dường như sinh ra không phải là để được sống những ngày như vậy. Trên thế gian này có mấy người có thể tùy tâm sở dục, chọn lấy phương thức sống cho chính mình ?

Màn đêm dần dần tối. Bọn họ đều không nói ra, nhưng mơ hồ đều toàn tâm toàn ý hưởng thụ cái giây phút thanh bình này. Vì bọn họ đều biết rằng một ngày như thế này sẽ kết thúc rất mau.

Diệp Khải Nguyên không muốn suy nghĩ chuyện gì nữa cả, chỉ cảm thấy mí mắt nặng dần. Chàng đã mất máu rất nhiều, chàng cảm thấy rất là mệt mỏi, hơn nữa rất lạnh.

Trong mộng lung mơ màng, chàng cảm thấy như mình phảng phất đang dần dần chìm vào một cái hố băng. Chàng lạnh buốt toàn thân run rẩy, môi tái tím. Nhưng Thôi Ngọc Chân đã mang tất cả chăn bông có ở đây đắp cho chàng rồi, bây giờ làm thế nào?

Sắc mặt Diệp Khải Nguyên càng lúc càng đáng sợ, run rẩy giống như một chiếc lá trong gió lạnh. Có cách nào làm cho Diệp Khải Nguyên ấm áp đây ? Chỉ cần có thể làm cho Diệp Khải Nguyên được ấm áp, vô luận muốn nàng làm chuyện gì, nàng đều cam tâm sẵn sàng. Rồi đột nhiên mặt nàng ửng đỏ lên, nàng đã nghĩ ra một cách. Một phương pháp sưởi ấm nguyên thủy nhất của loài người.

Diệp Khải Nguyên không còn run rẩy nữa, sắc mặt cũng đã dần dần tươi hồng lên. Sau đó chàng mới phát hiện ra, có một người đang lỏa thể nằm ngủ ở bên cạnh chàng. Thân thể của nàng mượt mà, mềm mại, nóng ấm như một ngọn lửa.

Phát hiện thấy ánh mắt Diệp Khải Nguyên đang nhìn mình, sắc mặt nàng liền phảng phất như cũng đang nóng bừng lên, rồi nàng liền co người chui đầu vào trong chăn.

Tâm trạng của Diệp Khải Nguyên như thế nào ? Tuyệt không thể dùng hai chữ cảm kích đủ để hình dung, không một từ ngữ nào có thể dùng để hình dung ra được. Chàng cảm thấy thân thể của mình cũng đang run nhẹ, nhưng đó tất nhiên không phải vì lạnh.

Bên ngoài một màn tối đen, gió lạnh trong đêm đen gào thét, nhưng bóng tối và sự lạnh lẽo đã cách bọn họ rất xa. Bọn họ đã có một thế giới hoàn toàn thuộc về bọn họ, thế giới này tràn ngập niềm hạnh phúc và sự an lành. Chỉ đáng tiếc là hạnh phúc này quả thật quá huyền ảo mong manh, tuy đẹp đẽ, nhưng hư ảo, như hoa đàm nở, tuy đẹp nhưng ngắn ngủi. Rồi đột nhiên, cánh cửa bật mở, một người xông vào. Một người mà bọn họ không bao giờ ngờ được.

Đèn vẫn còn chưa tắt. Ánh đèn rọi chiếu vào mặt người này, sắc mặt người này xanh xám, ánh mắt tràn đầy sát khí phẫn nộ, trừng trừng nhìn bọn họ, dường như chỉ muốn một đao giết chết bọn họ ngay trên giường. Bọn họ lại không nhận ra người này, bởi vì chưa bao giờ gặp qua.

Thôi Ngọc Chân thất thanh kêu lớn:

- Người là ai ? Tại sao lại xông vào đây ?

Người này cảm hận nhìn Thôi Ngọc Chân, đột nhiên cười nhạt, nói:

- Đây là nhà của ta, ta sao không thể vào chứ ?

Thôi Ngọc Chân ngơ ngác, Diệp Khải Nguyên cũng ngơ ngác.

Chủ nhân của ngôi nhà này đột nhiên trở lại. Khi một nam nhân quay về ngôi nhà của chính mình, nếu phát hiện ra có hai kẻ nam nữ xa lạ đang ngủ trên giường của chính mình thì vô luận phần nộ đến mức độ nào cũng đều đáng được đồng tình. Thôi Ngọc Chân vốn cũng rất là kinh ngạc, rất phần nộ, lúc này lại giống như một trái cầu da xì hơi, không nói nổi một lời nào.

Người này mím chặt răng trừng mắt nhìn Thôi Ngọc Chân, tức giận quát to lên:

- Ta mới đi khỏi hai tháng, người lại dám vụng trộm ở nhà ta, người lẽ nào không sợ ta chặt thịt người ra hay sao ?

Thôi Ngọc Chân lại ngơ ngác, hỏi:

- Người... người nói gì ?

- Ta hỏi người, tại sao người muốn làm cái chuyện nhìn không ra người này, gã nam nhân này là ai ?

Lẽ nào con mắt của người này có tật hay sao, mà lại nhìn Thôi Ngọc Chân thành thê tử của y ?

Thôi Ngọc Chân vội nói:

- Người... người không nhìn lầm đấy chứ ?

Người này càng phần nộ, nói:

- Ta nhìn lầm người à ? Người mười sáu tuổi đã gả cho ta, có thiêu thành tro, ta cũng nhận ra người.

Thôi Ngọc Chân nhin không được thét lên:

- Người điên rồi, ta chưa bao giờ gặp người cả.

- Người lẽ nào lại không thừa nhận là thê tử của ta ?

- Tất nhiên !

- Người nếu không phải là thê tử của ta, tại sao lại ngủ ở trên giường của ta ?

Thôi Ngọc Chân không nói nổi nửa lời.

Người này lại trừng mắt nhìn Diệp Khải Nguyên, hằm hằm nói:

- Người là cái thá gì ? Sao lại cùng thê tử của ta ngủ trên giường hả ?

Diệp Khải Nguyên cũng không biết phải nói thế nào, chàng đột nhiên phát hiện ra lại gặp một chuyện vô cùng hoang đường lộn xộn. Chàng thật sự không biết tóm lại đây là chuyện gì nữa ?

Người này nói:

- May mà ta là người quảng đại bao dung, bất kể bọn người đã làm chuyện gì, ta đều tha thứ cho bọn người. Nhưng bây giờ ta đã quay trở về, người nên trả lại cho ta đồng chẵn mền đó.

Y bước lại, dường như đã sẵn sàng cởi bỏ quần áo lên giường ngủ.

Thôi Ngọc Chân lại thét lên, cố gắng hết sức kéo lấy Diệp Khải Nguyên:

- Ta không phải là vợ của hấn, ta vốn không biết hấn. Diệp đại ca nhất thiết không thể nhượng bộ hấn.

Diệp Khải Nguyên đương nhiên sẽ không ngồi dậy, nhưng chàng phải làm thế nào đây ? Một người lỏa thể nằm ở trên giường của người khác, gặp chuyện này, người đó nên làm như thế nào đây ? Đúng vào lúc này, đột nhiên từ bên ngoài vọng vào một trận cười thật lớn, một người đang ôm bụng, cười ha hả bước vào. Nhìn thấy người này, Diệp Khải Nguyên thật sự không cười nổi nữa.

Thượng Quan Tiểu Tiên ! Con người nguy hiểm này lại xuất hiện ngay trong tình huống khó xử như thế này.

--- o O o ---